

dan veselja to je zame,
nehal vriskati ne bom.
(Začnejo plesati.)

Gornik.

335

Kaj počnete, kaj norite?
Pri bogovih, prosim vas,
ne uničite mi s plesom
dela lepega, možje!

Zbor.

325

Jaz plesáti vendar nočem,
jaz ne gibljem svojih nog,
taka jih navdaja rádost,
da se same dvígajo.

Gornik.

340

No, sedaj dovolj naj bode,
nehaj, nehaj plésati!

Zbor.

Al ne vidiš, da sem nehal?

Gornik.

Praviš, a ne nehaš še.

Zbor.

Enkrat naj samó še skočim,
pusti me, potem ne več!

Gornik.

Naj bo torej, sámó énkrate,
a potem ne pleši več!

Zbor

(ne neha še plesati).

330

Saj gotovo ne bi plesal,
ko bi ti koristil s tem.

Gornik.

355

No, poglej, še vedno plešeš!

Zbor.

Daj dovoli vendar mi,
da se z desno zavrtim še,
koj ustavim se potem.

Gornik.

360

Naj bo, to vam še dovolim,
a ne žalite me več!

Zbor.

Toda tudi leve nóge
zanemariti ne smem,
od veselja in radósti
skačem, plešem, se smejim.
Sem li starost s sebe vržel?
Ne, z ramen sem vržel ščit.

Gornik.

Ne veseli se sedaj že,
ker gotovo ni še nič!
Ko pa mir dosegli bomo,
tákrat veselíte se:
vriskaj rádostno in smeji se!
Vse sedaj storiti moreš:
ladjaj, ljubi, spi, ostani,
k slavnostnim predstavam hodi,
gósti se in pij za stavo
ter zapravljaj,
kriči juh, juhu, juhu!

Zbor.

O ko to bi se zgodilo,
da bi videl oni dan!
Nosil bi láchko bol,
trdno spal tudi na tleh
kot nekoč Formion.¹
In nikoli kot sodnik več
strog ne bil bi in surov
in nikoli ne bi videl
trdega me kakor prej,
krótek bolj, bolj bi mil,
mного bolj mlad bi bil,
ko bi boja prost postal.
Saj dovolj dolgo že
nas moré, čútimo pest,
ko pretéči nam je pot
iz Likeja² spet v Likejon,
v desni kopje, v levi ščit.
Zdaj povej, kaj bi rad,
da ti storim, kar želiš,
ker ti sam si gospod,
kakor dan srečni ta nam veli.

¹ Formion, atenski poveljnik na morju.

² Telovadnica v Atenah.

